

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1348/2025
06.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Далибор Радовић, адвокат из ..., против туженог „Autocobestproduct“ доо из Младеновца, кога заступа пуномоћник Милош Лазаревић, адвокат из ..., ради утврђења, поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1676/24 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 06.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1676/24 од 04.12.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 139/24 од 29.08.2024. године тужбени захтев је усвојен и утврђено да је тужилац АА из ... засновао радни однос на неодређено време код туженог „Autocobestproduct“ доо из Младеновца почев од 03.05.2023. године, поништено као незаконито решење туженог бр. ... од 05.09.2023. године о престанку радног односа истеком рока на које је заснован тужиоцу на пословима ... са којим је заснован радни однос уговором о раду бр. .. од 03.04.2023. године на одређено време и којим је отказан овај уговор о раду и престао радни однос дана 06.09.2023. године, обавезан тужени да тужиоца врати на рад и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 83.250,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1676/24 од 04.12.2024. године делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је утврђено да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време дана 09.05.2023. године, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и наведена пресуда у преосталом делу потврђена, те су одбијени захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побјану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...10/23), па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 03.04.2023. године закључио са туженим уговор о раду на одређено време, за период од 03.04.2023. године до 02.05.2023. године, по ком је тужилац обављао послове ... са пуним радним временом и уговореним пробним радом. По истеку наведеног уговора о раду тужилац је наставио да ради код туженог, исте послове и на исти начин. Тада претпостављени тужиоцу је запосленим ... сваког дана давао радне задатке, тужиоцу је и надаље, као и за време трајања уговора о раду, исплаћивана месечна зарада на исти начин, и то делом на текући рачун у висини минималне зараде, а делом на руке у кешу у износу од по 6.000,00 динара за сваки дан рада.

Тужилац је код туженог радио на наведени начин све до 28.08.2023. године. У другој половини августа 2023. године тужиоцу је његов непосредни претпостављени рекао да ће радити само до краја августа 2023. године и да више не треба да долази на посао и да је то одлука директора туженог. Тужилац је питао који су разлози за такву одлуку директора, а шеф му је одговорио да ће о томе добити папир и да чека. Тужени је тужиоца одјавио са обавезног социјалног осигурања 06.09.2023. године, тужилац је и касније контактирао туженог и захтевао да му се достави одлука о престанку радног односа на шта тужени није одговарао, нити је тужиоцу доставио било какво писмено везано за престанак његовог рада код туженог.

Дана 09.12.2023. године тужилац је покренуо судски спор против туженог ради исплате увећане зараде за прековремени рад, накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор, зараде за септембар 2023. године и накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада. У том спору тужени је, уз одговор на тужбу, доставио и решење од 05.09.2023. године о престанку радног односа тужиоцу код туженог истеком рока на који је заснован и престанком потребе за тужиочевим радом. Ово решење о престанку радног односа достављено је пуномоћнику тужиоца 06.02.2024. године, а тужиоцу лично уручено 08.02.2024. године. Тужба ради поништаја наведеног решења и утврђења да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време почев од 03.05.2023. године поднета је суду препоручном пошиликом 08.04.2024. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови су утврдили да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време, с тим што је првостепени суд утврдио датум заснивања радног односа на неодређено време 03.05.2023. године, а другостепени суд у том делу преиначио првостепену пресуду и утврдио да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време

09.05.2023. године, те су поништили решење туженог од 05.09.2023. године и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

На утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право доносећи побијану одлуку, за коју су дали довољно разлога које у свему прихвата и Врховни суд.

Применом члана 37. Закона о раду, а пошто је тужилац након истека уговора о раду закљученог на одређено време за период од 03.04.2023. године до 02.05.2023. године наставио да обавља исте послове са пуним радним временом, пети радни дан по истеку уговора о раду је био 09.05.2023. године, па је тада радни однос тужиоца на одређено време код туженог прерастао у радни однос на неодређено време. Тужиоцу је решење о отказу уговора о раду достављено 06.02.2024. године (његовом пуномоћнику уз одговор на тужбу ради исплате коју је тужилац тражио), након чега је тужилац поставио тужбени захтев за поништај решења о престанку радног односа од 05.09.2023. године и утврђење да је његов радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време. Тужба је поднета 08.04.2024. године, у року који је прописан чланом 195. став 2. Закона о раду, због чега су нижестепени судови правилно оценили да је тужба поднета благовремено.

Неосновано се у ревизији указује да су нижестепени судови погрешно применили одредбу члана 195. Закона о раду и да је тужба поднета након истека преклузивног рока, с обзиром на дан када је тужиоцу уручено решење о отказу уговора о раду и дан када је поднета тужба за поништај тог решења и преображај радног односа са одређеног на неодређено време. Чињеница да тужилац од 28.08.2023. године није долазио на посао и да је одјављен са обавезног социјалног осигурања 06.09.2023. године не утиче на другачију одлуку о благовремености поднете тужбе, јер је тужилац сазнао за разлоге отказа уговора о раду тек достављањем решења о отказу.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти разлози нису посебно образложени.

Тужени није успео у ревизијском поступку, због чега нема право на накнаду трошкова тог поступка које је тражио и определио, а у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић